

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **GERTAHAUS s. r. o.** se sídlem Praha 1, Králodvorská 1081/16, zastoupeného JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem a společníkem společnosti KAVINEK & partneři, v.o.s., advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Králodvorská 1081/16, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. 27436/15/5100-41457-711535,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu pro Ústecký kraj delegoval dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), ve vztahu k žalobci místní příslušnost k výkonu

správy daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Praha na Finanční úřad pro Ústecký kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno. V odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce je soustředěno v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj, kde provozuje majoritní podnikatelskou činnost. Sídlo společnosti v Praze je pouze sídlem virtuálním, kde se žalobce trvale nevyskytuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě uvedl, že napadené rozhodnutí nemá oporu v důkazních prostředcích a neobsahuje přezkoumatelné odůvodnění.

[3] Konkrétně rozporoval jednotlivé argumenty žalovaného, na základě kterých vydal napadené rozhodnutí. Namítal, že žalovaný vycházel z úředního záznamu z místního šetření ze dne 28. 1. 2015, č. j. 306187/15/2507-60562-504114, při kterém správce daně vycházel z vyjádření jednoho ze zaměstnanců, avšak bez jakékoli jeho identifikace. Není tedy jasné, zda se vůbec o zaměstnance žalobce jednalo. Správce daně nevyslechl jednatele nebo vedoucí pracovníky žalobce, kteří mají o vedení společnosti jistě lepší informace. Správce daně dále v záznamu uvedl, že je jednatel k dispozici v kanceláři. To však nemůže založit domněnku, že je zde každý den. Jednatel se většinu týdne zdržuje v Praze v kanceláři v sídle společnosti.

[4] Žalobce vykonává obchodní činnost po celé republice, tudíž trvalé bydliště jednatele žalobce neobstojí jako důvod pro efektivnější správu daní.

[5] Sídlo žalobce je skutečným sídlem, které splňuje veškeré zákonné požadavky. Sídlo je označeno, jsou zde kanceláře a je zde přebírána pošta. Úřední záznam o místním šetření ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3643159/15/2001-00030-106783, je značně zavádějící, jelikož si správce daně nevšiml, že firma žalobce je na místě řádně označena, a záznam naopak obsahuje společnosti, které na předmětné adrese nejsou vyznačeny a ani neexistují, např. FERTBAU s.r.o.

[6] Veškeré účetnictví společnosti je uloženo v Praze. V případě jakýchkoli místních šetření nebo podání vysvětlení u správce daně bude žalobce žádat o setkání v Praze, jelikož zde většinu pracovního týdne působí jednatelé žalobce. Nelze tedy hovořit o tom, že by delegací místní příslušnosti došlo k hospodárnější správě daní.

[7] K posouzení účelnosti delegace nemůže sloužit ani sídlo advokáta žalobce. Jedná se pouze o účelové tvrzení.

[8] Provedením delegace místní příslušnosti bude poškozeno i obchodní jméno žalobce, jelikož na něj může být ze strany obchodních partnerů nahlíženo jako na subjekt, který si neplní své daňové povinnosti.

[9] Z napadeného rozhodnutí není patrné, v čem bude správa daně po přenesení místní příslušnosti účelnější. Pouhý výčet jednotlivých faktů nemůže založit domněnku neefektivní a nevhodné správy daní. Žalovaný v rozhodnutí musí uvést, v čem bude správa daní

účelnější. Žalobce si veškeré povinnosti vyplývající ze správy daní doposud bez problémů plnil.

[10] Delegace místní příslušnosti musí být vždy krajním řešením. Jejím cílem nemůže být zhojení nedostatku personálního zajištění dosud místně příslušného správce daně. Napadené rozhodnutí je projevem libovůle, které značně negativně zasahuje do práv žalobce.

[11] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že žalobce měl možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, čehož však využil pouze částečně a povrchně. Nelze tedy nyní vyčítat správci daně, že nevyslechl jednatele žalobce. Tvrzení, že by se v provozovně žalobce zdržovala cizí osoba, která by odpovídala na otázky správce daně, ačkoli by se žalobcem neměla žádný vztah, je absurdní.

[13] Místo bydliště jednatelů žalobce a místo výkonu činnosti zplnomocněného zástupce bylo podpůrnou, avšak nezanedbatelnou skutečností, neboť jednatele lze s ohledem na jejich trvalý pobyt pravděpodobněji zastihnout v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj.

[14] Nelze souhlasit s tím, že by sídlo zapsané v obchodním rejstříku bylo skutečným sídlem. V době vydání rozhodnutí nebyla prokázána jakákoli podnikatelská aktivita v Praze.

[15] Tvrzení ohledně poškození obchodního jména je pouhou spekulací. Místní příslušnost může být delegována i na žádost daňového subjektu. Není proto zřejmé, proč by jiná místní příslušnost měla žalobce poškodit.

[16] Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné. Dle zjištění dotčených správců daně se v územní působnosti tehdejšího správce daně nerealizovaly jakékoli významnější podnikatelské, ekonomické či pro správu daní jakkoli relevantní faktické činnosti žalobce. Žalobce se naopak podařilo kontaktovat v místě jeho zapsané provozovny, kde byl zjištěn výkon ekonomické činnosti. Centrum podnikatelské činnosti žalobce není v zapsaném pražském sídle, ale v okrese Litoměřice.

[17] Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[18] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 24. 5. 2016 žalobce především zopakoval svou argumentaci uvedenou již v podané žalobě. Dále uvedl, že místním šetřením byla prokázána pouze existence provozovny žalobce, nikoli že je stěžejním místem podnikatelské činnosti. Nelze klást k tíži žalobce, že se k tomuto obšírněji nevyjádřil, bylo povinností správce daně, aby pro své rozhodnutí získal relevantní podklady.

[19] Žalobce v místě svého sídla vyvíjí ekonomickou činnost, probíhá zde většina obchodních jednání a rovněž je zde realizováno obchodní vedení (vydávání rozhodnutí jednatelů, vnitřních předpisů, směrnic atd.). Většina zákazníků a obchodních partnerů sídlí v Praze. Žalobce je řádným podnájemcem prostor kanceláře, nikoli pouze tzv. virtuálního sídla. Sídlo žalobce je označeno na poštovní schránce při vstupu do budovy i před vstupními dveřmi ve 4. patře. V sídle je recepce, která zajišťuje přebírání pošty a adresa sídla je patrná i z vizitek jednatelů.

[20] Z protokolu ze dne 6. 5. 2015 není zřejmé, v jakou dobu byla kontrola prováděna a zda vůbec mohl být zástupce žalobce přítomen. Není zřejmé, jestli správce daně použil označený zvonek a pokusil se objektivně zjistit situaci. Místní šetření mohlo zachytit toliko konkrétní situaci. Nemohlo tedy prokázat, že se zde žalobce nenachází soustavně. Z předmětného místního šetření navíc nevyplývá, že by správce daně pátral po žalobci.

[21] Žalobce tvoří koncern s dalšími subjekty se sídlem v Praze a ze společného sídla na adrese Králodvorská 16, Praha 1, je i koordinována činnost celého koncernu.

[22] Právní zástupce JUDr. I. V. poskytuje žalobci své služby prostřednictvím pobočky v Praze na adrese Londýnská 193/8. Argument správce daně ohledně sídla právního zástupce tak nemůže obstát.

[23] V daném případě nebyla účelnost delegace osvědčena důkazními prostředky žalovaného, naopak došlo ke zneužití pravomoci a porušení jedné ze základních zásad správy daní vyjádřené v části první daňového řádu. Napadeným rozhodnutím bylo bez řádného zdůvodnění zasaženo do ústavně založeného práva žalobce na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ačkoli žalobce svým chováním ve vztahu ke správci daně nezavdal žádný důvod ke změně místní příslušnosti.

V. Posouzení věci soudem

[24] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[25] Mezi účastníky řízení bylo v nyní projednávané věci sporné, zda došlo k naplnění zákonných kritérií (konkrétně kritéria účelnosti) dle § 18 odst. 1 daňového řádu, a bylo tak možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného příslušného správce daně.

[26] Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně u právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Problematika delegace místní příslušnosti je upravena v § 18 daňového řádu. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení platí: „*na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejblíže společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.*“ Z citovaného ustanovení

vyplývají dvě základní alternativní kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. V nyní posuzované věci bylo aplikováno kritérium účelnosti.

[27] Pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc. Je proto nutné, aby dostatečně zjistil skutkový stav a v jeho kontextu si následně vyložil tento pojem. Je nutné jej vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být například skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoli každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

[28] V posuzované věci správní orgán při místním šetření zjistil, že žalobce má na adrese Královská 16 v Praze pouze formální sídlo. Žalovaný uvedl, že nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce v místě sídla uskutečňoval svoji ekonomickou činnost. Zde je nutno uvést, že žalobce až v replice tvrdil, že hlavní část podnikatelské činnosti žalobce se odehrává, v Praze, kde sídlí většina jeho zákazníků a obchodních partnerů a probíhá zde i většina obchodních jednání. Tato tvrzení však žalobce v řízení před žalovaným, ovšem ani v řízení před soudem nijak neprokázal. Skutková zjištění ohledně pražského sídla však nebyla jediným důvodem provedené delegace. Při dalším místním šetření bylo ověřeno, že ekonomická činnost žalobce je vykonávána na adrese Litoměřická kotlina 383, Terezín (prodejna „Dům nábytku Horejsek“ a „Outlet Horejsek“). V živnostenském rejstříku měl pak žalobce pro předměty podnikání *výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru* zapsány další provozovny na adresách Dlouhá 195/49, Litoměřice, a Terezín 404. Dle přílohy k vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2014 jsou místem výkonu práce zaměstnanců žalobce Litoměřice. Místo trvalého bydliště jednatelů i jediného společníka je na adrese P. 73. Tyto okolnosti žalobce nerozporoval. S ohledem na samotný obsah předmětu činnosti žalobce, kterým je mj. truhlářství, kamenictví či prodej nábytku, je zcela logické, že tyto činnosti nemohou probíhat v administrativním sídle žalobce, tj. v pronajaté kanceláři v budově nacházející se v centru hlavního města Prahy.

[29] Žalobce však v podané žalobě přesto namítal, že v daném případě nedošlo k naplnění zákonného kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní, jelikož jeho sídlo zapsané v obchodním rejstříku je místem, kde vyvíjí ekonomickou činnost, realizuje vedení společnosti a má zde uloženy také účetní doklady. Dle žalobce proto mělo být jeho daňovým sídlem ve smyslu § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu toto sídlo zapsané v obchodním (veřejném) rejstříku.

[30] Takto předestřené argumentaci žalobce však soud nepřisvědčil. V souladu se závěry, ke kterým soud dospěl napříč soudními odděleními již ve své předchozí rozhodovací činnosti

(k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015-37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014-30, či ze dne 27. 7. 2017, č. j. 29 Af 96/2015-62, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné právě místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18, publ. pod č. 3486/2016 Sb. NSS, rovněž dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěr: „*Správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná.*“

[31] Rozhodnou je tedy v daném případě právě skutečnost, kterou ani sám žalobce nerozporuje, že každodenní chod jeho podnikatelské činnosti je zajišťován zaměstnanci v provozovnách žalobce v Ústeckém kraji. Pokud pak žalobce v podané žalobě upozorňoval na to, že v místě jeho formálního sídla probíhají schůzky s obchodními partnery a jsou zde vypracovány vnitřní předpisy, lze dle soudu s těmito tvrzeními souhlasit do té míry, že případné obchodní aktivity v sídle v Praze mohou mít své opodstatnění z hlediska celkového úspěchu žalobcova podnikání. To však nic nemění na skutečnosti, že z ničeho, čím by žalobce argumentoval, neplyne, že by kdekoli jinde než právě ve svých provozovnách v Ústeckém kraji, a to především na adrese Litoměřická kotlina 383, Terežín, probíhal reálný každodenní chod podnikatelské činnosti žalobce zajišťovaný jeho zaměstnanci. Na tomto místě soud opětovně připomíná, že předmětem a reálnou náplní ekonomické činnosti žalobce je truhlářství, kamenictví či prodej nábytku. S ohledem na výše uvedené judikatorní závěry tedy nelze přijmout argumentaci žalobce ztotožňující místo skutečného výkonu jeho podnikatelské činnosti s místem administrativního sídla v Praze.

[32] Je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňového subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se sice nachází na konkrétní adrese v Praze, avšak provozovny, v nichž probíhá reálná ekonomická činnost žalobce (tj. kamenictví, truhlářství a další), se nacházejí v Ústeckém kraji. Právě místo reálného každodenního chodu a činnosti daňového subjektu je ovšem při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost *de facto* vykonávána.

[33] Vzhledem k tomu, že žalobce nečinil sporným, že k realizaci jeho podnikatelských aktivit dochází v provozovnách v Ústeckém kraji, soud tak pokládá kritérium účelnosti v daném případě za naplněné. Neshledal proto ani důvod přistupovat v soudním řízení k provádění dokazování žalobcem předloženými listinnými důkazy uvedenými v replice (kopie podnájemní smlouvy, fotodokumentace označení sídla, kopie interních předpisů žalobce vydaných v Praze a kopie vizitky jednatele). S ohledem na žalobcem zvolenou argumentaci v podané žalobě, v níž zdůrazňoval především význam formálního sídla, soud

uvádí, že delegací místní příslušnosti správce daně nejsou nijak dotčeny možné aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, uzavírání smluv, vydávání interních předpisů, a tedy ani případný obchodní význam jeho „*pražské adresy*“. Žalobci tedy v daném případě nic nebrání v tom, aby ponechal formální sídlo zapsané v obchodním rejstříku na adrese Králodvorská 1081/16, Praha 1, a to i s ohledem na tvrzenou koordinaci celé skupiny subjektů z této adresy, nebo aby uváděl adresu sídla na vizitkách svých jednatelů. Z hlediska hospodárního fungování a výkonu daňové správy je však zásadní, aby „*daňové sídlo*“ žalobce představovalo místo provozu, kde může ze strany daňové správy docházet k případnému uskutečňování místních šetření, daňových kontrol, bezprostřednímu kontaktu s daňovým subjektem a ověřování skutečností v reálném provozu a výkonu podnikatelské činnosti.

[34] Soud se neztotožnil s námitkami žalobce proti úřednímu záznamu o konání místního šetření dne 29. 4. 2015 (úřední záznam č. j. 3643159/15/2001-00030-106783), ani nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě je nerozhodné, zda místní šetření dne 29. 4. 2015 bylo prováděno pro daňový subjekt KAVINEK & partneři, v.o.s., advokátní kancelář, či pro žalobce, jelikož není sporné, že tato obchodní společnost žalobci (stejně jako jiným daňovým subjektům) poskytuje na základě smlouvy o podnájmu kancelářské prostory. Z daného úředního záznamu je zřejmý průběh místního šetření a jsou v něm zachyceny zjištěné skutečnosti (včetně pořízené fotodokumentace). Žalobci lze přisvědčit, že v úředním záznamu absentuje údaj o tom, v jakém konkrétním časovém úseku bylo místní šetření na adrese v Praze prováděno, avšak toto dílčí pochybení procesního rázu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Na výsledku daného případu pak nemohly a nemohou nic změnit ani námitky žalobce, že úřední osoby prováděly šetření pouze v prostorách chodby, bez toho aby použily označený zvonek. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v dané věci nezpochybňoval žalobcem učiněný výběr místa formálního sídla zapsaného ve veřejném rejstříku (zde na konkrétní adrese v administrativní budově v Praze), kde skutečně může docházet k organizování schůzek s obchodními partnery či k uzavírání smluv. Z hlediska daňové správy a jejího efektivního výkonu je však zásadní, kde probíhá reálný výkon podnikatelské činnosti žalobce, přičemž žalobce sám nečiní sporným, že se tak děje v jeho provozovnách, které se nacházejí v působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj.

[35] Z týchž důvodů neobstojí ani námitky žalobce směřující proti úřednímu záznamu o konání místního šetření dne 28. 1. 2015 na adrese jedné z provozoven Litoměřická kotlina 383, Terezín (úřední záznam č. j. 306187/15/2507-60562-507114). Je však možno žalobci přisvědčit do té míry, že v případě tohoto úředního záznamu je na místě významně pochybovat o relevantnosti a důkazní hodnotě tohoto místního šetření, neboť v něm absentuje označení konkrétního zaměstnance, s nímž pracovníci správce daně na místě komunikovali. Na druhou stranu z pořízených fotografií na jednotlivých prodejnách je zřejmý provozovatel, provozní doby a odpovědná osoba. V situaci, kdy žalobce následně nečinil sporným, že na této provozovně a v tomto místě dochází k reálnému výkonu jeho podnikatelské činnosti, jedná se rovněž o procesní pochybení nemající žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

[36] Pokud pak žalobce v této souvislosti zpochybňoval také závěry žalovaného o tom, kde se nacházejí účetní doklady žalobce, soud konstatuje, že tato okolnost představuje pouze podpůrný argument ze strany žalovaného; navíc s ohledem na současné technické možnosti

komunikace (včetně elektronické komunikace) umožňující bez problémů překonávat vzdálenosti mezi reálným místem fyzického uložení dokumentů a sídlem správce daně, je nerozhodné, v jakém místě se účetní doklady fyzicky nacházejí.

[37] Považoval-li dále žalobce za absurdní argumentaci žalovaného vyvozující důvodnost delegace místní příslušnosti správce daně ze skutečnosti, že také oba jednatele žalobce mají trvalý pobyt v Ústeckém kraji a že v tomto kraji sídlí rovněž zmocněnec žalobce, soud k tomu uvádí, že žalovaný tyto skutečnosti opět užil toliko jako podpůrnou argumentaci svědčící o navázanosti aktivit žalobce a jeho podnikatelské činnosti na území Ústeckého kraje (z toho důvodu soud nepovažoval za účelné provádět žalobcem navrhované důkazy výpisem ze stránek www.firmy.cz a výpisem z vyhledavače ČAK). Snadná zastižitelnost jednatelů žalobce přitom představuje důležitou okolnost z hlediska účelné správy daní, takže ani v tomto ohledu nelze žalovanému ničeho vytknout.

[38] Lze shrnout, že jednotlivě či samostatně by skutečnosti, na základě kterých žalovaný rozhodl, nemusely vést k závěru o delegaci místní příslušnosti, nicméně ve svém souhrnu tvoří dostatečný skutkový podklad pro žalobcem nevyvrácený závěr žalovaného, že „*těžiště podnikatelské činnosti daňového subjektu je soustředěno v působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj*“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem uvedl stěžejní i podpůrné důvody, které ho vedly k rozhodnutí, že správa daní bude účelnější prostřednictvím Finančního úřadu pro Ústecký kraj. Soud se s tímto závěrem ztotožnil.

[39] K namítanému zneužití pravomoci správce daně soud konstatuje, že není podmínkou, aby správce daně přistoupil k delegaci, resp. k podání podnětu k delegaci, až poté, co v rámci správy daní budou na straně daňového subjektu zjištěny nedostatky, jiné obtíže či neposkytování součinnosti ze strany daňových subjektů. Skutečnost, že si žalobce vždy řádně plnil daňové povinnosti, je z hlediska delegace irelevantní. Z hlediska efektivity a hospodárnosti správy daní v daném případě bylo kritérium účelnosti delegace místní příslušnosti na Finanční úřad pro Ústecký kraj naplněno, a tedy nemohlo dojít ani k namítanému zneužití pravomoci správce daně.

[40] Delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit komunikaci mezi správcem daně a žalobcem, resp. umožnit správci daně nadanému znalostí místních poměrů např. provádět efektivněji místní šetření či daňovou kontrolu. Je zcela logické, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě formálního sídla žalobce. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že mimo adresu formálního sídla je žalobce vázán k nově určenému správci daně okolnostmi mající úzký vztah ke správě daní.

[41] Zde je nutno zopakovat, že žalobce není (a to ani do budoucna) nijak krácen na svém právu určit si sídlo dle vlastní volby. Na jeho sídle se totiž provedenou delegací ničeho nemění, pouze je ke správě některých daní příslušný jiný správce daně. Současně nelze dovodit, že by existovalo právo daňového subjektu „na volbu správce daně“. Určení příslušného správce daně je pouhým důsledkem volby sídla daňového subjektu, plynoucím ze znění daňového řádu, přičemž jedním ze zákonných pravidel je též možnost delegace místní příslušnosti. Nelze tak extrahovat ani žádné legitimní očekávání žalobce v tomto ohledu.

[42] Rovněž námitka poškození obchodního jména je z tohoto pohledu čistě spekulativní. Samotný fakt přenesení místní příslušnosti žádným způsobem nepředjímá nezákonný postup ze strany daňového subjektu. Důvody k delegaci jsou „účelnost“ a „potřeba mimořádných odborných znalostí“.

[43] K námitkám nově uplatněným v replice ze dne 24. 5. 2016, např. ohledně porušení práva na zákonného soudce, soud pro jejich opožděnost nepřihlížel. Dne 26. 10. 2015 totiž uplynula lhůta podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body.

[44] Na závěr lze podotknout, že zdejší soud se již zabýval obdobnou věcí, a to sice přezkumem zákonnosti delegace místní příslušnosti u společnosti *S.T.K. Litoměřice s.r.o.* se sídlem na adrese Královská 16, Praha 1, která je v osobě jednatele personálně propojena s nynějším žalobcem. Soud v rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 Af 101/2015-67, dospěl na podkladě obdobného skutkového stavu k závěru, že delegace místní příslušnosti byla ze strany žalovaného v pořádku. Rozsudek zdejšího soudu potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 Afs 57/2017-43. V něm uvedl, že „*místem realizace podnikatelských aktivit přitom primárně není místo, odkud dochází k obchodnímu vedení společnosti statutárním orgánem, jak nastínila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, nýbrž místo, kde dochází k reálnému každodennímu chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti. Právě tato okolnost totiž nejlépe svědčí o účelnosti delegace podle § 18 daňového řádu ve vztahu k plnění vzájemných práv a povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem. Kromě toho, daňový subjekt může s ohledem na současný technologický stav komunikačních prostředků změnit místo svého obchodního vedení relativně snadno, zatímco místo každodenního podnikání, zvláště pokud spočívá v technicky náročnějších činnostech a vyžaduje tak náročnější zázemí, lze považovat za stálejší.*“ Dále poukázal na to, že „*v posuzované věci tedy nebylo relevantní, zda stěžovatelka vykonává nějaké činnosti na adrese svého sídla v Praze, popřípadě, o jaké činnosti se jedná. Je totiž zřejmé, že se nemůže jednat o každodenní činnost v rámci předmětu jejího podnikání.*“ Za další podstatné okolnosti považoval to, že žádný ze zaměstnanců neměl dle přílohy č. 1 k vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti místo výkonu práce v Praze a že v místě sídla bylo ke dni 29. 4. 2015 přihlášeno dalších 40 daňových subjektů. Závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc a zdejší soud nemá důvod se od nich odchýlit.

VI. Závěr a náklady řízení

[45] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu